

De ontmoeting

Hann van Schendel

Sylvie had één passie: kleding. Voor een prikkie stelde ze de beste boho-outfits samen en poseerde erin voor haar insta-account: BohoSylvie. Voor de afwisseling ging ze een vlog opnemen bij Gringe Vintage.

Ze stapte van haar fiets en parkeerde die tegenover de ingang. Het bruine bord met de vintage letters lachte haar uitnodigend toe. Sylvie stapte over de drempel, drukte de deur open en hoorde een belletje rinkelen.

Toen ze haar voeten over de drempel zette, stond hij ineens naast haar: Ivan Zelska, de eigenaar. Ze hield haar adem in, vermeed zijn blik en keek langs hem de winkel in: de schappen met wollen herenjassen, de lamsleren damesjassen in het rek daarnaast. Zo'n damesjas wilde ze dolgraag hebben.

'Hallo, bella,' zei Ivan, en hij zette een stap naar voren, waarmee hij haar belette de winkel verder te betreden.

'Eh, hai,' zei ze.

Hij keek haar van top tot teen aan, keurend, en trok zijn conclusie: 'Jij drinkt een wodka met mij.' Het was een mededeling, geen vraag, maar Sylvie was erop voorbereid.

Zodra hij haar het zware, brede glas in haar hand had gedrukt, pakte ze haar iPhone uit haar Louis Vuitton handtas, swipete naar de camera en begon zichzelf en Ivan te filmen.

'Vandaag ben ik in Gringe Vintage, de plek waar je je beste vintage aankopen vindt,' zei ze. 'En hier naast mij staat de legendarische eigenaar, Ivan Zelska. Hij heeft me zojuist...'

Nog voor ze haar zin kon afmaken, voelde ze een harde klap op haar pols. Haar telefoon viel voor haar voeten op de grond. De puntige schoen van Ivan kwam hard neer op het scherm. Ze hoorde het kraken. Die vlog kon ze wel vergeten, maar was dit niet wat ze zocht, deze ervaring?

Toen ze thuis kwam, zette ze water op voor thee en ging aan de keukentafel zitten om haar socials te checken. Ze opende insta en zag dat ze een bericht had van een volger die haar nooit eerder was opgevallen: Ebon.

'Love your outfit!'

'Thanks!' Ze likete het bericht en klikte op Ebons account. De foto liet de achterkant van een paarse cape zien. De persoon stond met zijn of haar gezicht naar de maan gericht, die groot en wit afstak tegen een verder dondere lucht. Ebon had nog geen berichten geplaatst. Vreemd, dacht ze: waarom zou je anders op insta zitten?

'Mag ik een tarotkaart voor je trekken?' vroeg Ebon.

'Geloof jij daar in?'

'Het is geen kwestie van geloven of niet geloven.'

Ze typte een vraagteken.

‘Het werkt, ik hoef er niet in te geloven.’

‘Kun je dan mijn toekomst voorspellen?’

‘Wie weet,’ antwoordde Ebon.

‘Ok, laten we het proberen.’

‘Nu?’

‘Ja,’ zei Sylvie. Ze was nieuwsgierig naar deze excentriekeling die haar zomaar uit het niets had benaderd.

‘Wat als we dat live doen?’ zei Ebon.

Ze spraken af bij het café op de hoek van haar straat. Ebon bleek in de stad te wonen en was er binnen twintig minuten.

Opgetogen ging Sylvie het café binnen. Aan het tafeltje bij het raam zat een jonge vrouw. Ze had kort, zwart haar en er lag een paars fluwelen zakje voor haar op tafel. Precies de kleur van de cape, maar nu droeg ze een zwarte gebreide trui op een spijkerbroek. Sylvie stapte op haar af.

‘Ebon?’

De vrouw stak haar hand uit. ‘Aangenaam.’ De hand voelde droog en koud aan. Sylvie schudde de hand iets langer dan ze normaal zou doen en bleef Ebon aankijken. Ebon had twee verschillende kleuren ogen: het ene was groen en het andere bruin.

‘Ik heet Sylvie.’

‘Ja,’ antwoordde Ebon, ‘dat weet ik.’

‘Ja, tuurlijk.’ Sylvie schoot in de lach. ‘Je hebt me natuurlijk uitgecheckt.’

Ze trok de stoel aan de overkant van de tafel naar achteren. De poten schraapten over de oude cafévloer. Ze ging zitten, sloeg haar benen zo nonchalant mogelijk over elkaar en bleef schuin aan tafel zitten. Ze legde haar rechterhand op het tafelblad, streek er licht overheen en voelde dat het met de jaren ruw was geworden. Hoeveel potjes poker of klaverjas zouden hier al aan zijn gespeeld?

‘Uiteraard,’ antwoordde Ebon, ‘dan gaat het voorspellen beter.’ Ze knipoogde.

‘Zijn dat je kaarten?’ vroeg Sylvie, terwijl ze naar het zakje knikte.

Een kale, oude man kwam de bestelling opnemen.

‘Heeft u kruidenthee?’ vroeg Ebon.

‘We hebben Sterrenmix,’ antwoordde de man.

‘Doe maar.’

‘Voor mij graag hetzelfde,’ zei Sylvie.

Ebon pakte het paarse zakje op, haalde de kaarten eruit en gaf ze aan Sylvie. ‘Dit zijn ze. Tweeënzeventig stuks, allemaal met hun eigen betekenis.’

Tweeënzeventig, meer dan Sylvie had verwacht. De kaarten waren dik en gelamineerd. Op de achterkant stond een nietszeggend blauw ruitpatroon. Sylvie liet de kaarten door haar handen glijden. Ze voelden zwaar aan. Ze schudde en spreidde het dek voor zich op tafel uit.

'Trek er maar een.' Ebon knikte haar toe.

Sylvie aarzelde en zag toen dat er één kaart opviel; die lag net iets verder van de anderen af. Een vreemd gevoel overviel haar: ze kreeg het warm en haar handen begonnen te jeuken om de kaart te pakken. Ze nam de kaart tussen duim en wijsvinger en keerde hem zonder aarzelen om. De dood keek haar in de ogen: een zwart gat met twee rode ogen. Ze gooide de kaart op tafel, stond abrupt op en draaide zich weg naar de uitgang.

'Wacht, Sylvie,' zei Ebon. Ze verhief haar stem. 'Dit is niet wat je denkt!'

Maar Sylvie stond al bij de deur. Ze had haar linkerarm in de mouw van haar jas gestoken en strompelde naar buiten. Terwijl ze zich gehaast in de richting van haar huis bewoog, zocht haar hand ook haar rechtermouw en trok ze de jas over haar schouder. Ze moest door, weg van hier, terug naar haar woonkamer. Gewoon doen waar ze goed in was: mooie plaatjes maken voor haar volgers, hen blij maken. Ze trok de voorkant van haar jas over haar buik en klemde hem vast, terwijl ze haar pas versnelde.